

Broliai Gatriai: saldi pagunda · 1 ·

Lori

Bus
karšta...
FOSTER

negundyk manęs

Meilė aplanko,
kai mažiausiai tikiesi

Knygute.lt

Lori Foster

NEGUNDYK MANĘS

Dviejų knygų serija
**„Broliai Gatriai:
saldi pagunda“.**
Antra knyga

Versta iš: *Lori Foster, Don't Tempt Me*,
Harlequin, 2016

© Lori Foster, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Iš anglų kalbos vertė Indrė Kairytė

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2018

© iStockphotos.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-1045-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Skiriu savo vyriausiajam sūnui Aronui. Daugelis aplinkinių tokie vienodi, o tu – vienas iš milijono. Niekada to nepamiršk! Be galo tavimi didžiuojuosi. Myliu tave labiau, nei galiu nusakyti žodžiais.

Tavo mama

1

Honora Braun nesitikėjo, kad vairuoti sunkvežimį su baldais persikraustant bus taip sudėtinga. Automobiliu su mechanine pavarų dėže ji nebuvo važiavusi nuo pat mokyklos baigimo prieš dešimt metų. Akivaizdu, kad įgūdžiai pasimiršo. Perjungdama pavarą Honora susiraukė ir bandė nekreipti dėmesio į priekinėje sėdynėje įsitaisiusią geriausią draugę Leksę. Ši mėgdavo patraukti ją per dantį.

Automobiliui įvažiavus į dar vieną kelio duobę ir šoktelėjus, Leksė sudejavo.

– Atrodo, kad žudai šį sunkvežimį.

Gal iš tiesų taip ir yra.

Pro langą stebėdama naująją Honoros kaimynystę Leksė užsikėlė basas pėdas ant prietaisų skydelio ir pasistatė ant krūtinės skardinę šaltos kolos.

- Kiek čia daug medžių.

- Taip. Ir kokie jie dideli.

- Visur aplink krinta jų šešėliai, - pastebėjo

Leksė ir atsisuko į Honorą. - Ar supranti, kad daugelis šių namų atrodo tarsi iš šeštojo dešimtmečio?

- Toks šio rajono stilius, - bandė teisinti Honora, nors pati suprato, kad toks įspūdis susidaro ir dėl sutrūkinėjusių šaligatvių bei senų medžių. - Man teks pertvarkyti savo kiemą. Jis visas apaugęs žolėmis ir gana... Netvarkingas, - suraukusi nosį pridūrė Honora.

Švelniai pasakyta. Priešais jos naująjį namą plytinti pievelė buvo apžėlusį piktžolėmis, pilna nudžiūvusių krūmokšnių ir įvairių nuolaužų. Bet kam tai rūpi? Kada nors ji nusipirks žalių krūmų, pasodins gėlių, gal net įrengs baseinėlį paukščiams.

Honora sau priminė, kad užpakalinis kiemas didesnis už mažą pievelę namo priekyje. Deja, jis buvo ne ką tvarkingesnis, užtat vedė link žavaus upokšnio. Kieme augo gražūs medžiai. Jie atrodė stiprūs ir sveiki, tereikės kiek apgenėti šakas.

Svarbiausia, kad ji gyvens nuosavame name, arčiau ligoninės, kurioje guli jos senelis. Honora

ten lankydavosi kartą per dieną, o kai kada net dažniau, tad gyventi netoliese bus labai patogiu.

- Kaip laikosi tavo senelis?

Geraširdė Leksė visada lengvai nuspėdavo, kas slegia draugę. Atsidėkodama Honora nusišypsojo, bet šypsena išėjo liūdna.

- Kaskart, kai jį pamatau, jis atrodo vis prasčiau. Tegaliu stengtis, kad jaustųsi kiek įmanoma patogiau.

Užjausdama Leksė uždėjo ranką Honorai ant peties.

- Turbūt pikčiurnų kompanija nelabai padeda?

Pikčiurnų kompanija buvo vienas iš Leksės sugalvotų Honoros giminaičių kodinių pavadinimų. Leksė taikliai apibūdino jos dviejų tetų, pusseserės ir senelio sesers elgseną.

- Jie labai užsiėmę, labai nusiminę ir...

- Tu labai geras žmogus, Honora. Juk žinai tai?

Tokiomis frazėmis Leksė iš tiesų norėdavo pasakyti: „Nesąmonė.“ Honora atsiduso.

- Aš stengiuosi. Bet pripažįstu: kartais ir man pritrūksta kantrybės.

- Tu be galo kantri. Tai jie blogiukai, ne tu.

- Jie tik žmonės, turintys tvirtai įsišaknijusių įpročių, - pataisė Honora.

- *Hoonoora*, - priekaištingu balsu nutęsė Leksė. - Nustok juos ginti.

Ar ji tikrai taip elgiasi? Galbūt. Tačiau tenorėjo palaikyti taiką ir ramybę. Ši diena labai svarbi, tad Honora stengėsi išlikti linksma ir laiminga, dėl nieko nesirūpinti ir ant nieko nepykti.

Sunkvežimis pasuko į žavią seną gatvelę. Pagaliau Honora pamatė savo gražųjį, nuostabųjį, gyvenimą keičiantį namą. Ji įsigyti Honora išgallėjo dėl naujo Ašvudo miesto Ohajo valstijoje prekybos rūmų nutarimo. Jie paskelbė apie savo naują misiją – atgaivinti Klirbruko miestelį. Įvairiomis iniciatyvomis buvo bandoma privilioti verslininkų ir naujų gyventojų.

Buvo skelbiama, kad miestelyje pavyko sumažinti nusikalstamumą ir sutvarkyti aplinką. Honoros laimei, prekybos rūmai siūlė finansinę paramą naujakuriams, įsigyjantiems apleistus namus. Buvo keliama vienintelė sąlyga – naujieji savininkai turėjo greitai suremontuoti savo namus. Honora nekantravo, kol galės pradėti.

Kurį laiką su pinigais bus striuka, bet daugelis darbų pareikalaus laiko ir energijos, o ne grynujų. Ji kaip nors sugebės tame beprotiškame sūkuryje, vadinamame gyvenimu, atrasti ir laiko, ir jėgų.

- O dangau, - apsiniaukusi suniurnėjo Leksė. Ji nuleido pėdas ant automobilio grindų ir pasilenkė į priekį tiek, kiek tik leido saugos diržas. - Būk gera, pasakyk man, kad mes važiuojame ne ten.

- Ten, - didžiudamasi patvirtino Honora. Taip, namas kiek apleistas, veja peraugusi, o aplinka netvarkinga. Bet visa tai jos. Gal Leksė ir neįsivaizdavo, kaip gražiai galima viską sutvarkyti, bet Honora nesunkiai tai regėjo.

- Čia tereikia šiek tiek dėmesio, meilės ir pastangų.

- O gal greičiau... Viską nugriauti?

- Nebūk tokia dramatiška, - Honora susiraukė ir pridūrė: - Norėjau, kad pasidžiaugtum už mane.

- Aš džiaugiuosi. Tiesiog nesuprantu, kodėl visada pasirenki sunkiausią kelią, - Leksė nutilo, giliai įkvėpė ir išsitiesė. - Aš padėsiu. Su visais darbais. Ne, nesiginčyk. Nesakau, kad esu stipri. Pripažįstu, jog niekada nesu nieko atnaujiniusi. Tiesą sakant, niekada net neturėjau rankose plaktuko. Bet aš tave palaikau.

- Padėsi man ištaikiusi laisvą akimirką tarp pasimatymų, darbo ir apsipirkinėjimų? - Honora mylėjo Leksę tarsi seserį, bet jų darbotvarkės ir

pomėgiai skyrėsi tarsi diena ir naktis.

Merginoms artėjant prie Honoros namo iš greta stovinčio garažo išėjo trys vyrai. Aki-vaizdu, kad jie darbavosi prie automobilio. Vienas iš jų rankose laikė kažkokį variklį, o kitas mostelėjo į jį. Aukščiausias vyras, šluostydama-sis rankas į rankšluostį, linktelėjo galva.

- O, labas, - nudžiugo Leksė. - Kas gi čia? Vyriški saldainiukai? Labai seksualūs vyriški saldainiukai, - ji atsisuko į Honorą. - Tu man apie juos nepasakojai!

Dar kartą dirstelėjusi į vyrus Honora papurtė galvą. Ne, ji nieko neslėpė. Šiandien pirmą kartą pamatė šiuos vyrus. Tikrai pirmąkart, nes jei būtų mačiusi juos anksčiau, tikrai prisimintų.

- Ak, prašau, prašau, prašau, - šnibždėjo Leksė. - Tegu jie būna viengungiai.

Vyrai atsisuko į besiartinantį sunkvežimį.

Leksė mojuodama pajudino pirštus ir plačiai išsišiepė.

- Gerai, gal vis dėlto Klirbrukas ir turi viliojančių dalykų.

Honora sutriko dėl trijų vyrų žvilgsnių ir, bandydama pastatyti sunkvežimį priešais namą, užvažiavo ant šaligatvio. Lyg to būtų negana, atsitrenkė į šiukšlių konteinerį ir šis siaubingai

barškėdamas nuriedėjo gatve.

- Ak, velniava, - nusikeikė Honora. Sunkvežimis smarkiai trūktelėjęs sustojo, o ji iš gėdos suakmenėjo tikėdamasi, kad vyrai pasuks savo keliu ir nekreips į ją dėmesio.

- Puikiai pasidarbavai naikindama konteinerį, - entuziastingai pagyrė Leksė. - Tai tikrai atkreipė jų dėmesį.

- Aš visai netrokštu jų dėmesio, - sudejavo Honora.

Leksė nusijuokė ir nuramino:

- Atsipalaiduok. Jie ir taip mus stebėjo.

Štai koks tas pirmasis įspūdis. Piktai pašnairavusi į draugę Honora subarė:

- Tyliau. Dėl Dievo meilės, nustok į juos spoksojusi!

- Per vėlu, - Leksė skubiai pasikedeno trumpus šviesius plaukus ir pasitaisė marškinėlius. V formos iškirptę ji patempė žemyn. - Jie jau eina mūsų link.

- O varge, - Honora giliai atsiduso, išjungė automobilio pavarą, užgesino variklį ir dar kartą giliai įkvėpė. - Uždaryk langą. Apsimesk, kad jų nematai. Jei labai greitai įspruksime į namą, gal jie paliks mus ramy...

- Sveiki.

Susigūžusi iš baimės Honora dirstelėjo į Lekšę ir pamatė, kad visi trys vyrai pro langą žvelgia į sunkvežimio vidų. Jie buvo tokie aukšti, kad norėdami pažiūrėti vidun turėjo pasilenkti. Vienas vyras vilkėjo marškinėlius, kitas – megztinį atverčiama apykakle, o trečias buvo pusnuogis.

Jie visi buvo tamsiaplaukiai, juodavo neskustų barzdų šešėliai. Trijulė tiesiog spinduliavo smalsumu. Du vyrai žavingai nusišypojo.

Tačiau Honorai kvapą užgniaužė ne tai, o įtemptas pusnuogio vyro žvilgsnis. Ji mirksėjo ir spoksojo, mirksėjo ir spoksojo. Ir niekaip negalėjo liautis.

Jauniausias iš trijų vyrų, dėvintis marškinėlius, nusijuokė.

– Pričiuopome. Dabar jau nepasislėpsite.

– Koltai, – tyliau, žemu balsu tarė nesišypsantis vyras ir Honorai sudilgsėjo visos nervų galūnėlės, o širdis ėmė greičiau plakti. – Gal pakeltum konteinerį ir surinktum šiukšles?

Koltas nusišypojo.

– Taip, pone, – linksmai atsakė jis ir nuskubėjo dirbti. Lekšė nusekė jį žvilgsniu.

Besišypsantis vyras petimi pasirėmė į sunkvežimio šoną ir susikryžiavo ant krūtinės rankas.

– Jam septyniolika, – perspėjo jis.

- Kam? - pasitikslino Leksė.

- Mano sūnui, - vyras linktelėjo Kolto pusėn. - Tiesiog pranešu.

Leksė iš nuostabos išsižiojo ir dar kartą pažiūrėjo į Koltą.

- Negali būti. Gal Klirbruko vandenyje pilna testosterono? Jis atrodo mažiausiai dvidešimt vienų.

Vyras gūžtelėjo plačiais pečiais ir sutiko:

- Gal ir tiesa.

Honoros skruostus užplūdo karštis. Padėtis tapo vis sudėtingesnė. Negana to, kad parvertė jų šiukšlių konteinerį, vyrai nugirdo, kaip ji tikėjosi jų išvengti, dabar Leksė dar ir spoksojo į pauglį. Nesvarbu, kad tas paauglys *iš tiesų* atrodė gerokai vyresnis.

- Jis tikrai neleidžia man atsipalaiduoti, - pridūrė vyras.

- Ar tu tikrai Kolto tėtis? - Leksės žvilgsnis bėgiojo nuo vieno vyro prie kito. - Jis atrodo panašesnis į...

- Mano brolių, - pertraukė pašnekovas. - Žinau. Džeisonas paveldėjo mūsų tėčio akis. Koltas taip pat.

Broliai? Honora dar kartą pakėlė į juos akis ir tuoj pat pagavo bemarškinio vyro žvilgsnį. Ji

nurijo seiles.

- Lažinuosi, kad ir jūsų tėtis tikras gražuolis.

- Lekse!

Kolto tėtis mirktelėjo Honorai ir pažvelgė į Lekšę.

- Mes visi paveldėjome jo bruožus.

Honora suprato, kad tai tiesa. Nors jų pašnekovas atrodė kiek žemesnis nei metro aštuoniasdešimties, o Koltas bent metro devyniasdešimties, visi vyrai buvo panašių veido bruožų. Skyrėsi tik akių spalva: Kolto tėčio akys buvo šviesiai mėlynos, o jo sūnaus ir brolio – sodriai rudos. Tačiau akių forma vienoda. Be to, jie visi turėjo įspūdingai ilgas, tankias juodas blakstienas.

Honora nemąstydamą leptelėjo:

- Neatrodė, kad pagal amžių galėtum būti jo tėvas.

Vyras gūžtelėjo pečiais.

- Buvau ką tik baigęs vidurinę. Vadinkime tai jaunystės paklydimu, kurio niekada nesigailėjau.

Honora nusišypsojo. Jai patiko matyti savo sūnumi besididžiuojantį tėtį. Tačiau tada ji pastebėjo, kaip kito vyro akys susiaurėjo. Jis neatrodė piktas, tačiau labai įdėmiai stebėjo jos

lūpas.

Honora negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą koks nors vyras į ją taip žiūrėjo. Turbūt tai buvo... hm... Niekada.

Honora sunerimo ir pasimuistė ant sėdynės. Šiomis dienomis ji labiau apsileido nei įprastai. Persikraustydama nesivargino nė kiek pasidažyti. Nors, tiesą sakant, ir kitomis dienomis nesidabino storu makiažo sluoksniu. Tačiau šiandien susirišo plaukus į netvarkingą uodegėlę, užsitraukė vienus iš seniausių savo marškinėlių ir džinsus skylėtais keliais. Jai trūko miego, o dienvakare buvo perkrauta, tad po akimis juodavo ratilai.

Honora stengėsi nukreipti dėmesį į Kolto tėtį, bet jai nepavyko. Ji dar kartą dirstelėjo į jo brolių ir vėl susidūrė su žvilgsniu. Beveik nepastebimai vyro lūpų kampučiuose atsispindėjo kažkokie jausmai – gal susidomėjimas ar nerimas. Honora tai iškart pastebėjo.

Ak, ji net *pajuto*.

Honorai užgniaužė kvapą. Ji prisivertė nukreipti žvilgsnį į Kolto tėtį.

– Taigi, hm, turi gražų namą. Atkreipiau į jį dėmesį, kai lankiausi čia su nekilnojamojo turto agentu....